

Stretnutie, ktoré ma zmenilo

Písal sa rok 2005 a nastal povestný jesenný deň, ktorého sa desia, viac či menej, všetky deti. Môj prvý deň v škole. Do nového mesta, rozľahlého a na úplne opačnom konci republiky (čo som vtedy ale veľmi neriešila), som sa prisťahovala len nedávno a ešte sa mi cnelo za našim starým bytom, milými susedkami v bytovke a škôlkou, ktorú som mala o dve ulice ďalej, a tak som do nej mohla ráno pohodlne dôjsť v drevákoch. Teraz však bola na rade škola.

Ráno som sa teda naložila do rodičovského auta, vyšla dvoje schodísk a skončila v triede, ktorá síce nebola vôbec taká zlá, ako v mojich predstavách, no bola som v nej neskutočne sama. Sadla som si do voľnej lavice a urobila prvú vec, čo robím v stresových momentoch – vytiahla si jedlo. „Čo mi len mamka nabalila na desiatu?“ tešila som sa. Očkom som hodila po tom, čo jedia ostatné deti. Boli to famózne, priam veľkomestské jedlá – sendviče, šaláty, džúsy a ovocie. Tešila som sa, že svojou desiatou zapôsobím, ukážem všetkým svoju skvelosť, ktorá je, samozrejme len dočasne, zakrytá tým, že som tu sama ako prst. Otvorila som svoju dózičku... a v nej ležala detská výživa. Príchuť jablko. Mala som chuť niekam zaliezť. Všetci predsa vedia, že detská výživa je pre malé bábätká a nie pre veľké deti ako som ja, a už rozhodne nie do školy, kde sa snažia zapôsobiť na tucet potenciálnych nových kamarátov! Dózu som s treskotom zavrela a prešiel ma aj všetok hlad. Čo sa však stalo potom, som vôbec nečakala.

Sadlo si ku mne dievča s dlhými vlasmi a parádnu fialovou čelenkou a spýtalo sa:

„Prečo tu tak smutne sedíš a neješ?“

„Lebo sa hanbím, že mi mama zabalila na desiatu detskú výživu.“

Dodnes neviem, čo ju pritiahlo ku mne, prečo si nesadla trebárs k lavici vedľa, z môjho ofučaného stavu ma však vytrhla hneď. „Ved' ale pozri, aj tamtí tretiaci jedia výživu.“ To mi dodalo istotu. Keď som na chodbe zazrela skupinku veľkých detí, ako jedia slamkou výživu a náramne sa bavia, bez obáv som sa pustila do tej svojej.

Od toho dňa som sa už nikdy nemusela báť, že budem pred niekým za divnú – už sme na to boli dve. Trávili sme spolu väčšinu času. Chodili sme spolu do viacerých škôl, pojedli veľa detských výživ a prerozprávali celé roky. Pozná ma viac, než poznám samú seba a životy sa nám síce od detstva veľmi pomenili, no toto kamarátstvo sa ťahá už trinásť rok, a verím že ešte mnoho rokov bude.

Uršula Šilleová, IV.C